

ното положение, на бърза ржка бѣха донесли отъ дома си хлѣбъ и веднага раздаденъ.

Подъ портиката на църквата Тевфикъ бей съ присѣжтствуващитѣ устрои едно импровизирано заседание, което не трая повече отъ 5 минути.

Всички бѣха на крака.

— Деспотъ ефенди и чорбаджиларъ, — подзе беятъ, — тия деца сж отъ Батакъ. Предаде ми ги Латифъ Пехливанъ и по законъ се пада да ги предамъ на вашата грижа да се облѣкатъ, обуятъ и хранятъ, докато настане миръ и се отпратятъ назадъ. Децата ще сж при васъ, но ще ги знаете и като мои. И затова, ако не стига ржка, искайте отъ мене каквото е нужно: брашно, бобъ, оризъ, масло.

Въ края на речъта си беятъ каза, че Богъ праша такива нещастия, за да изпита сърдцата на другитѣ, способни ли сж къмъ милосърдие и вѣра.

Трогнати отъ благородния жестъ на бея, първенцитѣ заявиха, че взематъ съ почитъ и внимание актъ отъ думитѣ му и ще направятъ всичко, каквото той съветва. Още тукъ децата бѣха разпредѣлени, кое у кого ще отиде и веднага бѣха отведени.

Тевфикъ бей си отиде дома, доволенъ че е изпълнилъ единъ човѣшки и народенъ дългъ.

